

רע"פ 5125/16 - דמיטרי לוינטן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5125/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
דמיטרי לוינטן

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 23.6.2016 בעפ"ת
19114-06-16 שניתן על ידי כבוד השופט ר' בן-יוסף

עו"ד דוד גולן

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ר' בן-יוסף) בעפ"ת 19114-06-16 מיום 23.6.2016, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו בפל"א 4246-03-15 (השופט י' ויטלסון) מיום 16.5.2016.

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; ונהיגה ללא רישיון רכב תקף בתקופה העולה על 6 חודשים, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה. בגין עבירות

אלה, בית המשפט לתעבורה גזר על המבקש עונש של 10 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף או נהיגה בזמן פסילה; קנס בסך 1,500 ש"ח; ופסילת רישיון למשך שנה.

3. המבקש ערער על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו ביום 23.6.2016. בפסק דינו, בית המשפט המחוזי עמד על עברו הפלילי והתעבורתי המכביד של המבקש – הכולל הרשעות רבות, בין היתר בעבירות של נהיגה ללא רישיון ועבירות של פריצה וגניבת רכבים, והטעים כי העונש שהושת על המבקש אינו חמור "כלל ועיקר". עוד ציין בית המשפט המחוזי כי המבקש מסוכן לציבור עוברי הדרך ולעצמו, שכן מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, לא למד לנהוג, ולחובתו הרשעות רבות ואף מאסרים – אך אין בכך כדי להרתיע אותו מלעבור עבירות תעבורה נוספות.

4. בבקשה שלפניי, המבקש טוען כי נפלו בידי בית המשפט המחוזי ובית המשפט לתעבורה מספר שגיאות, אשר יש בהן כדי להצדיק את קבלת בקשתו. תחילה, לשיטתו של המבקש, האופן שבו גזר בית המשפט לתעבורה את דינו מהווה עיוות דין, וזאת מאחר שבית המשפט לא פעל בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: תיקון 113). בנוסף, המבקש גורס כי במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט לתעבורה שקל לחומרה את עברו התעבורתי, אף שהיה עליו לשקול זאת בגדר הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, דהיינו בגזירת עונשו בתוך המתחם.

5. עיינתי בבקשה, ובפסקי הדין של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, חרף טענותיו של המבקש, לא מצאתי כי בקשתו מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או מעלה שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה. טענותיו של המבקש כבר נידונו בפני בית המשפט המחוזי, אשר מצא כי בית המשפט לתעבורה אכן פעל על-פי תיקון 113 לחוק העונשין, כמו גם קבע כי מתחם עונש המאסר שנקבע במקרה הנדון אינו שגוי.

6. יתרה מכך, טענותיו של המבקש נוגעות לחומרת העונש. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 4559/16 נוסיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2016)); רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015) – ולא מצאתי כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. סטייה כאמור לא הוכחה על ידי המבקש, ומעיון בפסיקה הקיימת במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה (ראו: רע"פ 4477/11 נחמן נ' מדינת ישראל (16.6.2011)). יתרה מזאת, אני סבור כי עונשו של המבקש הולם את נסיבות המעשה והעושה ואינני רואה כל מקום להתערבות בו. על כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' באב התשע"ו (7.8.2016).

ש ו פ ט

עמוד 2

